

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

17 päivänä syyskuuta 2003 *

Yhdistetyissä asioissa T-309/01 ja T-239/02,

Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH, kotipaikka Frankfurt am Main (Saksa), ja

Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH, kotipaikka Langen (Saksa),

edustajinaan asianajajat K. Landry ja L. Harings,

kantajina,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinnään J.-C. Schieferer, R. Tricot ja X. Lewis, avustajinaan asianajaja M. Núñez-Müller, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

jossa kantajat vaativat yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta yhtäältä kumoamaan osittain komission 14.8.2001 tekemän päätöksen K(2001) 2533 (REC 4/00), jossa todetaan perustelluksi kirjata jälkikäteen tileihin tuontitullit, joita ei ole kannettu Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH -nimiseltä yhtiöltä Thaimaasta peräisin olevan siipikarjanlihan ajanjaksoilla 13.—18.7.1995 ja 4.—22.9.1995 suoritetusta tuonnista (asia T-309/01), ja toisaalta kumoamaan komission 5.3.2002 tekemän päätöksen K(2002) 857 (REC 4/01), jossa todetaan perustelluksi kirjata jälkikäteen tileihin tuontitullit, joita ei ole kannettu Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH -nimiseltä yhtiöltä Thaimaasta peräisin olevan siipikarjanlihan 24.7.1995 suoritetusta tuonnista (asia T-239/02),

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja V. Tiili sekä tuomarit P. Mengozzi ja M. Vilaras,

kirjaaja: hallintovirkamies I. Natsinas,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 2.4.2003 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Tiettyjen korkealaatuista naudanlihaa, sianlihaa, siipikarjanlihaa, vehnää sekä vehnän ja rukiin sekaviljaa ja leseitä, lesejauhoja ja muita jätetuotteita koskevien yhteisön tariffikiintiöiden avaamisesta ja hallinnosta 29 päivänä maaliskuuta 1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 774/94 (EYVL L 91, s. 1) 3 artiklalla avattiin 1.7.1994 alkaen CN-koodeihin 0207 41 10, 0207 41 41 ja 0207 41 71 kuuluvalla kananlihalla vuotuinen yhteisön tariffikiintiö, jonka kokonaismäärä on 15 000 tonnia. Kiintiössä kannettava yhteinen tullitariffi vahvistettiin 0 prosentiksi. Tämä sama vuotuinen yhteisön tariffikiintiö, jossa tulliprosentti on 0, pysytettiin voimassa asetuksen N:o 774/94 muuttamisesta 18.9.1995 annetun komission asetuksen N:o 2198/95 (EYVL L 221, s. 3) 1 artiklassa, ja tätä asetusta sovelletaan sen 2 artiklan mukaisesti 1 päivästä heinäkuuta 1995.

2 Asetuksessa (EY) N:o 774/94 säädetyn tuontijärjestelmän soveltamista koskevasta yksityiskohtaisista säännöistä siipikarjanliha-alalla 22 päivänä kesäkuuta 1994 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1431/94 (EYVL L 156, s. 9), joka sen 8 artiklan mukaan tuli voimaan 26.6.1994, 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Liitteessä I määrättyihin ryhmiin kuuluvia tuotteita asetuksen — — N:o 774/94 3 ja 4 artiklassa avattujen tariffikiintiöiden mukaisesti yhteisöön tuotaessa on esitettävä tuontitodistus.

Järjestelmään kuuluva tuotemäärä ja maksu esitetään kunkin ryhmän osalta liitteessä I.”

- 3 Asetuksen N:o 1431/94 liitteessä I 0 prosentin suuruista maksua on sovellettu Thaimaasta peräisin olevan, CN-koodeihin 0207 41 10, 0207 41 41 ja 0207 41 71 kuuluvan kananlihan 5 100 tonnin vuosittaiseen määrään (2 ryhmä). Samaa maksua on sovellettu Brasiliasta peräisin olevan, edellä mainittuihin CN-koodeihin kuuluvan kananlihan 7 100 tonnin vuosittaiseen määrään (ryhmä 1) ja muista yhteisön ulkopuolisista maista peräisin olevan kananlihan 3 300 tonnin vuosittaiseen määrään (3 ryhmä).
- 4 Tariffi- ja tilastonimikkeistöstä ja yhteisestä tullitariffista 23 päivänä heinäkuuta 1987 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2658/87 (EYVL L 256, s. 1) 1 artiklalla on otettu käyttöön uusi tavaroiden nimikkeistö (jota nimitetään yhdistetyksi nimikkeistöksi tai lyhennettynä CN-nimikkeistöksi). Yhdistetty nimikkeistö on tämän asetuksen liitteessä I, ja tässä liitteessä vahvistetaan myös sovellettavat tulliprosentit sekä muut vaaditut tekijät.
- 5 13.6.1995 annetulla komission asetuksella N:o 1359/95 (EYVL L 142, s. 1) muutettiin neuvoston asetuksen N:o 2658/87 liitteitä I ja II ja kumottiin asetus N:o 802/80. Asetuksen N:o 1359/95 3 artiklan mukaan kyseinen asetus tuli voimaan 1.7.1995.
- 6 Näin muutetussa muodossa tämän saman liitteen I, jonka otsikkona on ”Yhdistetty nimikkeistö”, kolmannessa osassa, jonka otsikkona on ”Tariffiliitteet”,

olevassa III jaksossa, jonka otsikkona on ”Kiintiöt”, on liite 7, jonka otsikkona on ”WTO-kiintiöt, jotka toimivaltaiset viranomaiset avaavat”. Tämän viimeksi mainitun liitteen 18. järjestysnumerossa todetaan seuraavaa:

Järjestys-numero	CN-koodi	Tavaran kuvaus	Kiintiön määrä	Tulli (%)	Muut ehdot ja edellytykset
1	2	3	4	5	6
...	...	...	...	...	...
18	0207 41 10 0207 41 41 0207 41 71	Kanan palat, jäädytetyt: luuttomat rinta ja sen palat muut	15 500 t	0	

7 Yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1; jäljempänä tullikoodeksi) 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa säädetään seuraavaa:

”2. — — tileihin kirjaaminen ei tapahdu jälkikäteen, jos:

- b) lain mukaan kannettavien tullien määrät ovat jääneet kirjaamatta tileihin tulliviranomaisten erehdyksen vuoksi, jota osaltaan vilpittömässä mielessä toiminut ja kaikkia voimassa olevia tulli-ilmoitusta koskevia säännöksiä noudattanut velan maksamisesta vastuussa ollut ei ole voinut kohtuudella havaita;

— — ”

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

- 8 Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH ja Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH (jäljempänä ensimmäisestä käytetään nimitystä Biegi ja jälkimmäisestä nimitystä Commonfood ja näistä molemmista yhdessä nimitystä kantajat) ovat Saksan oikeuden mukaan perustettuja toisiinsa sidoksissa olevia yhtiöitä, jotka harjoittavat siipikarjanlihan kauppaa. Kantajat ovat kaksi Saksan tärkeimmistä kananlihantuojista.
- 9 Saksan liittotasavallan valtiovarainministeriö muutti 29.6.1995 antamallaan asetuksella (jäljempänä Eilverteiler) Saksan käyttötullitariffia lisäämällä siihen muun muassa tariffikiintiön K 4047 (kananliha), jonka osalta tulliprosentti oli 0 ja joka tuli voimaan 1.7.1995. Tämä kiintiö vastaa edellä mainittuja CN-nimikkeitä 0207 41 10, 0207 41 41 ja 0207 41 71. Eilverteilerissä ei ollut mitään mainintaa edellytyksestä, jonka mukaan edellä mainittuun kiintiöön kuuluvien tuotteiden tuonnissa olisi esitettävä tuontitodistus.
- 10 Ajanjaksona 13.—18.7.1995 ja ajanjaksona 4.—22.9.1995 Biegi ilmoitti tuotavaksi eri lähetyksissä jäädytettyjä kanan paloja (CN-koodi 0207 41 10), jotka

olivat peräisin Thaimaasta. Commonfood ilmoitti 24.7.1995 tuotavaksi eri lähetyksissä tähän samaan CN-koodiin kuuluvia jäädytettyjä kanan paloja, jotka olivat peräisin Thaimaasta. Kantajat eivät liittäneet tulli-ilmoituksiinsa tuontitodistuksia.

- 11 Eilverteilerillä Saksan käyttötullitariffiin tehtyjen muutosten johdosta toimivaltainen tullitoimipaikka kuitenkin käytti edellä mainittua yhteisön tariffikiintiötä ja myönsi kantajille vapautuksen tullimaksuista.

- 12 Vuoden 1995 elokuun aikana kantajat, joilla oli herännyt epäilyjä heinäkuussa 1995 suoritetuissa tulliselvityksissä sovellettujen tullien suhteen, esittivät hallintojohtajansa välityksellä tuontitodistuksia ja ottivat puhelimitse yhteyttä liittotasavallan valtiovarainministeriöön sekä tariffikiintiöiden keskusvalvontavirastoon saadakseen kyseisten tuotteiden tuontiin sovellettavaa järjestelmää koskevia tarkempia tietoja. Aluksi yksiköt, joiden puoleen oli käännytty, ilmoittivat puhelimitse, että sovelletut tullit olivat oikeita vaikka tulli-ilmoitusten tueksi ei esitetty tuontitodistusta. Kantajat pysyivät tällöin tämän tiedon kirjallista vahvistamista.

- 13 Saksan tulliviranomaisten kirjallisessa vastauksessa, joka toimitettiin kantajille 22.8.1995 päivätyllä kirjeellä, todettiin kuitenkin, että kiintiön käyttäminen edellytti sitä, että tulli-ilmoituksen tueksi esitetään tuontitodistus. Samana päivänä liittotasavallan valtiovarainministeriö muutti takautuvasti Saksan käyttötullitariffia. Tästä muutoksesta seurasi, että 1.7.1995 alkaen oli tarpeen esittää tuontitodistus kyseisen tariffikiintiön käyttämiseksi.

- 14 Niinpä toimivaltainen tullitoimipaikka eli Hauptzollamt Bremen-Freihafen määräsi kahdella verojen ja maksujen muuttamista koskevalla päätöksellä, jotka oli tehty 12. ja 13.8.1996, jälkikäteen kannettavaksi tuontitullit, joiden suuruus Commonfoodin suorittamien tuontien osalta oli yhteensä 222 116,06 Saksan markkaa (DEM) (12.8.1996 tehty päätös) ja Biegin suorittamien tuontien osalta yhteensä 259 270,23 DEM, joista 218 605,64 DEM heinäkuussa 1995 suoritettujen tuontien osalta ja 40 664,59 DEM syyskuussa 1995 suoritettujen tuontien osalta (13.8.1996 tehty päätös).
- 15 Kantajat vetosivat vilpittömään mieleensä, Saksan viranomaisten erehdykseen ja siihen, että erehdys oli sellainen, ettei sitä voitu havaita, ja vaativat, ettei tuontitulleja kirjjata tileihin jälkikäteen.
- 16 Toimivaltaisen tullitoimipaikan hylättyä kantajien vaatimukset 30.7.1997 kantajat saattoivat asian Finanzgericht Bremenin (Saksa) käsiteltäväksi. Kuten asian selvittämisen jälkeen 14.12.1999 pidetyn istunnon pöytäkirjasta ilmenee, kyseinen tuomioistuimien katsoi Biegin syyskuussa 1995 tekemien tulli-ilmoitusten osalta, että Biegin kanteella oli vain vähän menestysmahdollisuuksia, koska tälle yhtiölle oli saksalaisen tulliviranomaisen edellä mainitulla 22.8.1995 päivätyllä kirjeellä asianmukaisesti ilmoitettu oikeasta oikeustilasta. Niinpä Finanzgericht Bremen suositteli Biegille sitä, että tämä harkitsisi mahdollisuutta peruuttaa näitä ilmoituksia koskevan kanteensa. Sen sijaan heinäkuussa 1995 tehtyjen tulli-ilmoitusten osalta tämä sama tuomioistuin katsoi väliaikaisesti, että oli mahdollista myöntää kantajille tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu luottamuksensuoja, ja ehdotti toimivaltaiselle tullitoimipaikalle, että tämä tarkistaisi, olisiko edellä mainitut 12. ja 13.8.1996 tehdyt verojen ja maksujen muuttamista koskevat päätökset mahdollista peruuttaa näiden ilmoitusten osalta.
- 17 Tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1), sellaisena

kuin se on muutettuna, 871 artiklan nojalla Saksan liittotasavalta pyysi 2.8.2000 ja 17.4.2001 päivätyillä kirjeillä komissiota päättämään tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla, oliko perusteltua olla kirjaamatta tuontitulleja jälkikäteen tileihin asioissa, joissa asianosaisina ovat yhtäältä tulliviranomainen ja toisaalta Biegi ja Commonfood.

- 18 Komissio katsoi, ettei asian olosuhteista ilmennyt itse tulliviranomaisten tehneen sellaista tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettua erehdystä, jota vilpittömässä mielessä toiminut toimija ei olisi voinut havaita, ja se päätti 14.8.2001 tekemässään päätöksessä (asia T-309/01), joka annettiin tiedoksi Biegille 5.10.2001, ja 5.3.2001 tekemässään päätöksessä (asia T-239/02), joka annettiin tiedoksi Commonfoodille 25.6.2002 (jäljempänä yhdessä riidanalaiset päätökset), että tuontitullit, joita Saksan liittotasavallan edellä mainitut pyynnöt koskivat, oli kirjattava tileihin.
- 19 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 12.12.2001 ja 8.8.2002 toimittamallaan kannekirjelmillä kantajat nostivat nämä kanteet, joista ensiksi mainittu kirjattiin numerolle T-309/01 ja jälkimmäinen numerolle T-239/02.
- 20 Asiassa T-309/01 kirjallinen menettely päätettiin 1.7.2002.
- 21 Asiassa T-239/02 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (neljäs jaosto) päätti 10.12.2002 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 47 artiklan 1 kohdan mukaisesti, sellaisena kuin kyseinen kohta on muutettuna 6.12.2000 (EYVL L 322, s. 4), ettei toinen kirjelmien vaihto ollut tarpeen, koska asiakirja-aineisto oli riittävän täydellinen, jotta asianosaiset voivat sen perusteella kehittää perusteitaan ja väitteitään suullisessa käsittelyssä. Koska Commonfood ei ollut pyytänyt lupaa täydentää asiakirja-aineistoa, kirjallinen käsittely asiassa T-239/02 päätettiin 17.12.2002.

- 22 Asiat T-309/01 ja T-239/02 yhdistettiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen neljännen jaoston puheenjohtajan 17.1.2003 antamalla määräyksellä suullista käsittelyä ja tuomion antamista varten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 50 artiklan mukaisesti.
- 23 Prosessinjohtotoimenpiteenä komissiota kehoitettiin esittämään tietty asiakirja, ja komissio esitti kyseisen asiakirjan asetetussa määräajassa.
- 24 Esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (neljäs jaosto) päätti aloittaa suullisen käsittelyn, ja asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 2.4.2003 pidetyssä istunnossa.

Asianosaisten vaatimukset

- 25 Asiassa T-309/01 Biegi vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa komission 14.8.2001 tekemän päätöksen (REC 4/00) siltä osin kuin siinä määrätään kirjattavaksi jälkikäteen tileihin 218 605,64 DEM:n suuruiset tuontitullit ja

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

26 Asiassa T-239/02 Commonfood vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim

— kumoaa komission 5.3.2002 tekemän päätöksen (REC 4/01), jossa määrätään kirjattavaksi jälkikäteen tileihin 222 116,06 DEM:n suuruiset tuontitullit ja

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

27 Komissio vaatii näissä kahdessa asiassa T-309/01 ja T-239/02, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim

— hylkää kanteet ja

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

28 Kanteidensa tueksi kantajat vetoavat kolmeen perusteeseen, joista ensimmäinen koskee tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan rikkomista, toinen suhteellisuusperiaatteen loukkaamista ja kolmas hyvän hallinnon periaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista.

Ensimmäinen peruste, joka koskee tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan rikkomista

Asianosaisten lausumat

- 29 Kantajat katsovat, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamisedellytykset täyttyvät nyt esillä olevassa tapauksessa heinäkuussa 1995 suoritettujen riidanalaisten tuontien osalta. Niinpä ei olisi ollut perusteltua kirjata jälkikäteen tileihin näihin tuonteihin liittyviä tuontitulleja, joten riidanalaiset päätökset olisi kumottava.
- 30 Kantajat esittävät tältä osin ensinnäkin, että Saksan toimivaltaisten viranomaisten erehdystä ei voida kiistää. Eilverteilerissä, jolla Saksan liittotasavallan valtiovarainministeriö on muuttanut Saksan käyttötullitariffia siten, että muutos tuli voimaan 1.7.1995, ei nimittäin ollut mitään mainintaa tarpeesta esittää tuontitodistus Eilverteilerissä mainitun tariffikiintiön K 4047 käyttämiseksi. Kantajien mukaan myös tulliselvityksestä vastaaville saksalaisille viranomaisille, kuten Hauptzollamt Bremen-Freihafenille, Bremerhavenille ja Hamburg-Ericusille (nykyisin Hamburg-Freihafen) on tapahtunut tämä sama erehdys samoin kuin Oberfinanzdirektion Kölnin tariffikiintiöiden keskusvalvontayksiköille, jotka kantajien mukaan katsoivat, että kiintiöiden käyttäminen ei edellyttänyt tuontitodistuksen esittämistä.
- 31 Kantajat väittävät tässä yhteydessä, että niiden tuontitodistuksista vastaava työntekijä, Steiner-niminen henkilö, olisi heinäkuun 1995 alussa saanut puhelimitse tariffikiintiöiden keskusvalvontayksikön toimivaltaiselta virkamieheltä tietoja, joiden mukaan Eilverteilerin tariffikiintiö K 4047 oli erityinen lisäkiintiö, joka ei edellyttänyt tuontitodistusten esittämistä. Myös liittotasavallan valtiovarainministeriö ja tariffikiintiöiden keskusvalvontayksikkö ovat kantajien mukaan

antaneet riidanalaiisten tuontien tapahduttua tämän saman tiedon 18.8.1995 käydyssä puhelinkeskustelussa, minkä johdosta kantajat olivat pyytäneet tämän tiedon kirjallista vahvistamista. Kantajat pyytävät tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelta, että niiden Steiner- ja Paparatti-nimisiä työntekijöitä kuulutaisiin näistä seikoista.

- 32 Vastauksena komission väitteeseen, jonka mukaan kantajille ennen riidanalaiisten tuontien suorittamista puhelimitse annetuiksi väitetyt tiedot olisivat toteennäytettävättömiä ja asian kannalta merkityksettömiä ja jonka mukaan niihin olisi vedottu myöhään eli ensimmäistä kertaa vasta kannekirjelmässä, Biegi viittaa 2.6.2000 päivättyyn kirjeeseen, jonka Saksan tulliviranomaiset toimittivat komissiolle, ja Finanzgericht Kölnissä 14.12.1999 pidetyn istunnon edellä mainittuun pöytäkirjaan, jotka Biegin mukaan vahvistavat sen, että kyseiset tiedot oli tosiaan annettu.
- 33 Toiseksi kantajat väittävät, että ne eivät voineet havaita tulliviranomaisten edellä mainittua erehdystä, vaikka ne toimivatkin tuontialalla.
- 34 Kantajien mukaan se, ettei kyseistä erehdystä voitu havaita, johtuu ensinnäkin sovellettavan lainsäädännön monimutkaisuudesta. Vaikka on totta, että komission asetuksessa N:o 1431/94 täsmennettiin, että neuvoston asetuksella N:o 774/94 avatun etuuskohteluun oikeuttavan tariffikiintiön käyttämisen edellytyksenä oli tuontitodistuksen esittäminen, asetuksen N:o 2658/87 liitteessä I, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1359/95, jolla otettiin käyttöön tavaroiden uusi yhdistetty nimikkeistö, olevassa kolmannessa osassa olevassa liitteessä 7 olevassa 18. järjestysnumerossa ei nimittäin sen kuudennessa sarakkeessa, jonka otsikkona on ”Muut ehdot ja edellytykset”, ollut mitään tämän suuntaista mainintaa. Kyse on kantajien mukaan siis uudesta tariffikiintiöstä, joka kuuluu asetuksen N:o 1359/95 alaisuuteen ja joka on asetuksista N:o 774/94 ja N:o 1431/94 erillinen, minkä vuoksi kantajien oli mahdotonta todeta vaa-dittua yhteyttä ja tehdä siitä edellytettyjä johtopäätöksiä.

- 35 Se, ettei erehdystä voitu havaita, johtuu kantajien mukaan myös siitä, että Saksan käyttötullitariffissa, sellaisena kuin se on muutettuna 29.6.1995 annetulla Eil-verteilerillä, ei ollut mitään viittausta asetukseen N:o 1431/94.
- 36 Lukuisat erehdykset, joita eri toimivaltaisille saksalaisille viranomaisille, joiden käsiteltäväksi ongelma oli saatettu, oli tapahtunut ennen riidanalaisia tuonteja ja niiden jälkeen, vahvistavat kantajien mukaan sekä sen, että oikeudellinen tilanne ei ollut selvä eikä avoin, että sen, että kantajat eivät voineet havaita erehdystä.
- 37 Niinpä kantajat katsovat, että ne eivät voineet havaita toimivaltaisten saksalaisten viranomaisten erehdystä siipikarjankaupan alalla hankkimastaan koke-
muksesta huolimatta. Biegi toteaa lisäksi, että koska sillä ei ole oikeudellista yksikköä, sen oli mahdoton oikeudellisesti arvioida eri asetusten välillä vallitsevaa suhdetta. Sillä sen sijaan on oikeus luottaa tältä osin Saksan käyttötullitariffiin sisältyviin tietoihin samoin kuin tietoihin, joita ylimmät hallintoviranomaiset, joiden käsiteltäväksi kysymys oli saatettu, ovat antaneet.
- 38 Kolmanneksi kantajat väittävät, että ne ovat noudattaneet huolellisuusvelvollisuuttaan ja toimineet vilpittömässä mielessä. Biegi toteaa lisäksi, että kun se pyysi useaan otteeseen tietoja ylimmillä toimivaltaisilta saksalaisilta tulliviranomaisilta, se toimi yhteisöjen tuomioistuimen sellaisen oikeuskäytännön mukaisesti, jonka mukaan elinkeinonharjoittajan on silloin, kun sillä on tullilainsäädännön soveltamista koskevia epäilyjä, hankittava kaikki mahdolliset selvitykset varmistaakseen, ovatko sen epäilyt perusteltuja vai eivät (asia C-64/89, Deutsche Fernsprecher, tuomio 26.6.1990, Kok. 1990, s. I-2535, 22 kohta).
- 39 Osoittaakseen toteen huolellisuutensa kantajat esittävät, että ne eivät ole luottaneet yksinomaan Saksan käyttötullitariffiin vaan että ne ovat myös pyytäneet toimivaltaisilta kansallisilta viranomaisilta aina liittotasavallan valtiovarainmi-

nisteriöön asti asiaa koskevia tietoja. Kaikkien näiden viranomaisten puhelimitse antamien tietojen, joiden mukaan asianomaisen tariffikiintiön käyttäminen ei edellytä tuontitodistuksen esittämistä, perusteella kantajille syntyi perusteltu luottamus, jonka nojalla niillä oli oikeus toimia. Kantajat ovat sitä paitsi noudattaneet velvollisuuttaan lukea virallisia lehtiä, eikä näistä lehdistä yhdestäkään ilmennyt tuontitodistuksen tarvetta eikä yhteyttä asetusten N:o 774/94 ja N:o 1431/94 kesken. Kantajien mukaan niiden tapaus siis eroaa asiayhteydestä, josta oli kyse asiassa C-370/96, Covita, 26.11.1998 annetussa tuomiossa (Kok. 1998, s. I-7711), johon komissio on virheellisesti vedonnut.

40 Kantajat esittävät myös, että kun otetaan huomioon se, että siipikarjanlihan alalla useat kiintiöt toimivat ”ensiksi tullut, ensiksi palveltu” -säännön mukaan, näiden tuotteiden tuontia koskevat liiketaloudelliset päätökset on tehtävä nopeasti. Kantajien on näin ollen mahdotonta pyytää etukäteen kirjallisesti eri viranomaisia valaisemaan tilannetta. Tällainen pyyntö johtaisi siihen, että kantajat eivät voisi ryhtyä tuontitoimiin, koska vastauksen saaminen vie aikaa.

41 Biegi katsoo lisäksi, että sen toiminnan ansiosta Saksan tulliviranomainen sai tietää erehdyksestään ja muutti 22.8.1995 Saksan käyttötullitariffia ja että komissio pystyi välttämään muut tuontitullien menetykset. Biegi lisää, että päinvastoin kuin komissio esittää, sillä ei ollut mitään velvollisuutta pyytää tietoja komissiolta, sillä tullilainsäädännön soveltaminen kuuluu kansallisten tulliviranomaisten toimivaltaan ja asianosaisilla itsellään on vain oikeus tulla kuulluksi. Biegi katsoo myös, että komissio menettelee virheellisesti moittiessaan Biegiä siitä, että tämä ei ole lähettänyt kirjallista tietojensaantipyyntöä maanviljelyä ja elintarvikkeita koskevista asioista vastaavalle liittotasavallan virastolle (Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung — BLE), sillä äskettäin käyttöön otetun WTO-kiintiön käsittelemistä koskevat kysymykset eivät kuulu kyseisen viraston vaan tariffikiintiöiden keskusvalvontayksikön toimivaltaan.

- 42 Biegi esittää vielä, että sen vilpittäminen mieltä ei voida kyseenalaistaa komission mainitseman sen seikan perusteella, että Biegin johtajalle, Peter Biegille, on hänen toimiessaan jo vuosien ajan riistan ja siipikarjanlihan tukkukaupan ja kansainvälisen kaupan saksalaisen liiton puheenjohtajana kertynyt siipikarjanliha-alalla tietoa ja kokemusta, joka voitaisiin katsoa Biegille kuuluvaksi. Tämän liiton puheenjohtajuus muodostaa Biegin mukaan nimittäin kunniatehtävän, ja kyseisen liiton hallinnosta ja juoksevista asioista vastaa sen päätoiminen johtaja. Peter Biegi ei koskaan ole osallistunut erilaisten ”komiteoiden” kokouksiin Brysselissä, eikä hänellä siis ole erityisiä tai konkreettisia tietoja riidanalaisesta tariffikiintiöstä tai asetusten N:o 1431/94 ja N:o 1359/95 välillä mahdollisesti olevista yhteyksistä. Biegi vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kuulee Peter Biegiä ja edellä mainitun saksalaisen liiton pääsihteerä, Caspar von der Cronea, tästä kysymyksestä.
- 43 Lopuksi kantajat esittävät, että ne ovat noudattaneet kaikkia voimassa olevia tullilmoituksia koskevia säännöksiä.
- 44 Komissio esittää tähän, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamisedellytykset eivät ole täyttyneet nyt esillä olevassa tapauksessa, joten tuontitullien kirjaaminen jälkikäteen tileihin on perusteltua.
- 45 Ensinnäkin Saksan tulliviranomaisten erehdyksen osalta komissio esittää, että ainoat tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitetut asian kannalta merkitykselliset erehdykset ovat liittotasavallan valtiovarainministeriön laatima Saksan käyttötullitariffin virheellinen versio ja se, että kantajien vuoden 1995 heinäkuussa tuomat tavarat toistuvasti tulliselvitettiin siten, että niille myönnettiin tullietuuskohtelu ilman, että olisi esitetty tuontitodistusta.
- 46 Komissio sen sijaan kiistää nimenomaisesti kantajien väitteen, joka ensimmäisen kerran esitettiin kannekirjelmissä ja jonka mukaan kantajat olisivat Steiner-

nimisen työntekijänsä välityksellä saaneet Oberfinanzdirektion Kölnin tariffikiintiöiden keskusvalvontayksiköltä virheellisiä tietoja puhelimitse ennen riidanalaisten tuontien suorittamista.

- 47 Päinvastoin kuin kantajat väittävät, komissio esittää, että 2.6.2000 ja 2.8.2000 päivätyissä asiakirjoissa, jotka Saksan tulliviranomaiset ovat sille toimittaneet, Biegin komissiolle 8.6.2001 osoittamissa huomautuksissa ja kantajien 25.7.1997 Hauptzollamt Bremen-Freihafenille osoittamissa huomautuksissa ei mitenkään viitata ennen riidanalaisten tuontien suorittamista puhelimitse annettuihin tietoihin, vaan niissä viitataan ainoastaan oikeudellista tilannetta koskeviin puheluihin, jotka soitettiin 18.8.1995 eli riidanalaisten tuontien suorittamisen jälkeen. Näin tehdään myös Finanzgericht Bremenin 14.12.1999 pidetyn istunnon pöytäkirjassa ja Steinerin ja Papatattin kyseisessä tuomioistuimessa antamissa todistajanlausunnoissa. Näin ollen komissio katsoo, että kantajien pyyntö Steinerin ja Papatattin kuulemisesta on tarpeeton ja että se on hylättävä.
- 48 Komissio joka tapauksessa katsoo, että vaikka ennen riidanalaisten tuontien suorittamista käydyiksi väitetyt puhelinkeskustelut, joihin kantajat ovat myöhässä vedonneet, voitaisiin näyttää toteen, niillä ei ole seurauksia nyt esillä olevissa asioissa, koska kantajat eivät ole vedonneet niihin hallinnollisessa menettelyssä. Saksan tulliviranomaisten elokuussa 1995 kantajille puhelimitse antamien virheellisten tietojen osalta komissio esittää, että näillä tiedoilla ei ole merkitystä käsiteltäessä nyt esillä olevia kanteita, jotka koskevat vain heinäkuussa 1995 suoritettuja tuonteja.
- 49 Toiseksi komissio esittää, Saksan tulliviranomaisten erehdykset olivat helposti kantajien havaittavissa.
- 50 Tältä osin komissio katsoo ensinnäkin, että tapaukseen sovellettava lainsäädäntö ei ole epäselvää eikä monimutkaista. Kantajien mainitsema asetus N:o 1359/95 on komission mukaan vain tariffi- ja tilastonimikkeistöä koskevaa yleisasetusta

N:o 2658/87 muuttava asetus, jonka merkitys on yksinomaan toteava (asia 9/73, Schlüter, tuomio 24.10.1973, Kok. 1973, s. 1135, Kok. Ep. II, s. 157, julkisasiamies Roemerin ratkaisuehdotus, s. 1163). Tämä asetus ei komission mukaan selvästikään koske uuden tariffikiintiön avaamista tai tuontitodistuksen vaatimatta jättämistä, vaan tuontitodistuksen esittämiskaavasta säädetään asetuksessa N:o 774/94 ja soveltamisasetuksessa N:o 1431/94, jonka 1 artiklassa on kesäkuusta 1994 lähtien eli yli vuosi ennen riidanalaisten tuontien suorittamista lähtien edellytetty tuontitodistuksen esittämistä.

- 51 Toiseksi komissio esittää, että kantajat eivät ole noudattaneet niille vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kuuluvaa huolellisuusvelvollisuutta vaan ne ovat tukeutuneet yksinomaan Saksan käyttötullitariffiin ja puhelimitse saamiinsa tietoihin, jotka yleensä eivät ole sitovia ja jotka ne väittävät saaneensa kansallisilta viranomaisilta, tutkimatta tai tutkituttamatta koskaan Euroopan yhteisöjen asianomaisia virallisia lehtiä ja niissä julkaistuja säädöksiä.
- 52 Tältä osin komissio korostaa ensinnäkin laajaa kokemusta, joka on kertynyt kantajille, jotka ovat useiden vuosikymmenten ajan harjoittaneet asianomaisten tavaroiden myyntiä ja maahantuontia. Kantajat ovat komission mukaan näin ollen erityisen hyvässä asemassa tuntemaan asiaan sovellettavat oikeussäännöt.
- 53 Lisäksi komissio katsoo, että kun otetaan huomioon se, että asetus N:o 1431/94 on julkaistu Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä 22.6.1994 ja asetus N:o 1359/95 26.6.1995, kantajilla oli ennen tuonti-ilmoituksia runsaasti aikaa lähettää hyvissä ajoin kirjallinen pyyntö Saksan tulliviranomaisille tai komissiolle hälventääkseen epäilyjään, jotka koskivat vaatimusta esittää tuontitodistus riidanalaisten tuontien osalta.

- 54 Lopuksi komissio esittää, että kantajat eivät voi perustaa erityistä vilpittöntyä mieltä siihen, että tullitoimipaikat ovat toistuvasti tulliselvittäneet tavarat tuontitodistusten puuttumisesta huolimatta. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on nimittäin niin, että tulli-ilmoituksen hyväksyminen tuontitullitoimipaikassa ei yleensä merkitse tulliviranomaisten erehdystä (yhdistetyt asiat C-153/94 ja C-204/94, Faroe Seafood ym., tuomio 14.5.1996, Kok. 1996, s. I-2465, 93 kohta).

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 55 Tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaan kolmen edellytyksen on täyttyvä samanaikaisesti, jotta toimivaltaiset viranomaiset voisivat jättää tuontitullit kirjaamatta tileihin jälkikäteen. Ensinnäkin edellytetään, että tulleva ei ole kannettu itse toimivaltaisten viranomaisten erehdyksen vuoksi; toiseksi toimivaltaisten viranomaisten erehdyksen on oltava sellainen, että vilpittömässä mielessä toiminut tullivelan maksamisesta vastuussa oleva henkilö ei ole voinut sitä kohtuudella havaita, ja kolmanneksi edellytetään, että tullivelan maksamisesta vastuussa oleva henkilö on noudattanut kaikkia voimassa olevia tullii ilmoitusta koskevia säännöksiä (ks. vastaavasti asia 161/88, Binder, tuomio 12.7.1989, Kok. 1989, s. 2415, 15 ja 16 kohta; asia C-348/89, Mecanarte, tuomio 27.6.1991, Kok. 1991, s. I-3277, 12 kohta; asia C-292/91, Weis, tuomio 4.5.1993, Kok. 1993, s. I-2219, 14 kohta; em. yhdistetyt asiat Faroe Seafood ym., tuomion 83 kohta; asia C-299/98 P, CPL Imperial 2 ja Unifrigo v. komissio, määräys 9.12.1999, Kok. 1999, s. I-8683, 22 kohta; asia C-30/00, William Hinton & Sons, määräys 11.10.2001, Kok. 2001, s. I-7511, 68, 69, 71 ja 72 kohta ja asia T-75/95, Günzler Aluminium v. komissio, tuomio 5.6.1996, Kok. 1996, s. II-497, 42 kohta).
- 56 Ensinnäkin edellä mainituista edellytyksistä ensimmäisen osalta on todettava, että Saksan tulliviranomaisten kaksi erehdystä eli Eilverteilerin virheellinen versio ja kantajien heinäkuussa 1995 tuomien tavaroiden tulliselvitys, jossa tavaroille myönnettiin tullietuuskohtelu ilman tuontitodistuksen esittämistä, ovat selviä nyt esillä olevassa tapauksessa.

- 57 Se erehdys, joka koostuu siitä, että Saksan liittotasavallan valtiovarainministeriö ja tariffikiintiöiden keskusvalvontavirasto ovat antaneet puhelimitse virheellisiä tietoja kantajien eräälle työntekijälle vuoden 1995 elokuussa eli 18.8.1995, on heti sivuutettava merkityksettömänä näiden kanteiden osalta, sillä nämä kanteet koskevat vain heinäkuussa 1995 suoritettuja tuonteja. Kantajien liittotasavallan valtiovarainministeriölle 18.8.1995 osoittamaan kirjalliseen pyyntöön 22.8.1995 antamassaan vastauksessa Saksan tulliviranomaiset sitä paitsi jättivät vahvistamatta nämä puhelimitse saadut tiedot ja ilmoittivat selvästi, että riidanalaisen kiintiön käyttäminen edellytti tuontitodistuksen esittämistä tulli-ilmoituksen tueksi.
- 58 Kannekirjelmässään kantajat vetoavat toiseen erehdykseen, joka muodostuu siitä, että tariffikiintiöiden keskusvalvontaviraston eräs virkamies on puhelimitse antanut kantajien Steiner-nimiselle työntekijälle ennen päivämäärää 13.7.1995 eli ennen riidanalaisen tuontien suorittamista virheellisiä tietoja tuontitodistuksen esittämisvelvollisuutta koskevasta kysymyksestä. Siitä irrallaan, että nämä puhelimitse saadut tiedot on annettu myöhään ja että komissio kiistää niiden merkityksen, on kuitenkin todettava, että kyseiset tiedot eivät mitenkään käy toteen asiakirjavihkoon liitetyistä asiakirjoista.
- 59 Asiakirjoissa, joihin kantajat viittaavat, eli edellä mainituissa sisällöltään samanlaisissa 2.6.2000 ja 2.8.2000 päivätyissä kirjeissä, jotka Saksan tulliviranomaiset ovat toimittaneet komissiolle, viitataan nimittäin ainoastaan 18.8.1995 käytyyn puhelinkeskusteluun. Sama koskee Biegin 8.6.2001 komissiolle lähettämiä huomautuksia samoin kuin 25.7.1997 päivätyjä huomautuksia, jotka kantajat osoittivat Bremen-Freihafenin päätullitoimipaikalle. Kuten komissio perustellusti on korostanut, myöskään Finanzgericht Bremenin 14.12.1999 pidetyn istunnon pöytäkirja sekä Steinerin ja Paparattin kyseisessä tuomioistuimessa esittämät todistanlausunnot eivät vahvista näitä väitteitä. Tästä pöytäkirjasta, jota sitä paitsi ei ole toimitettu komissiolle hallinnollisessa menettelyssä, ilmenee, että Steiner on ilmoittanut ”heinä/elokuun 1995” likimääräiseksi ajankohdaksi, jona puhelinkeskustelu käytiin Düsseldorfissa sijait-

sevien tariffikiintiöyksikköjen kanssa, kun taas Paparatti esitti laatineensa muistion 21.8.1995 ”muutama päivä kyseisessä muistiossa mainittujen puhe-linkeskustelujen käymisen jälkeen”. Näin ollen ei ole tarpeen määrätä kantajien pyytämästä asian selvittämistoimesta eli siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien kuulisi Steineria ja Paparattia tästä seikasta.

- 60 Toiseksi on todettava, että riidanalaisissa päätöksissä komissio on katsonut, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan toinen soveltamisedellytys, joka on mainittu edellä kohdassa 55, ei täytynyt nyt esillä olevassa tapauksessa. On siis tarkasteltava, onko komissio menetellyt perustellusti katsoessaan, että kantajat olisivat kohtuudella voineet havaita Saksan tulliviranomaisten erehdyksen.
- 61 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan toimivaltaisten tulliviranomaisten erehdyksen havaittavuutta arvioitaessa on otettava huomioon erehdyksen laatu, kyseisillä toimijoilla oleva kokemus sekä se, miten huolellisesti nämä ovat toimineet (ks. em. yhdistetyt asiat Faroe Seafood ym., tuomion 99 kohta; em. asia Covita, tuomion 26 kohta; asia C-371/90, Beirafrio, tuomio 8.4.1992, Kok. 1992, s. I-2715, 21 kohta; asia C-187/91, Belovo, tuomio 16.7.1992, Kok. 1992, s. I-4937, 17 kohta; asia C-250/91, Hewlett Packard France, tuomio 1.4.1993, Kok. 1993, s. I-1819, 22 kohta; asia C-15/99, Sommer, tuomio 19.10.2000, Kok. 2000, s. I-8989, 37 kohta ja asia C-251/00, Ilumitrónica, tuomio 14.11.2002, Kok. 2002, s. I-10433, 54 kohta).
- 62 Erehdyksen laatua on arvioitava erityisesti ottaen huomioon se, onko kysymyksessä oleva säännöstö monimutkainen vai onko se päinvastoin riittävän yksinkertainen (ks. em. asia Deutsche Fernsprecher, tuomion 20 kohta; em. asia Belovo, tuomion 18 kohta; em. asia Hewlett Packard France, tuomion 23 kohta ja em. yhdistetyt asiat Faroe Seafood ym., tuomion 100 kohta) sekä ajanjakso, jonka ajan viranomaiset ovat pysyttäytyneet erehdyksessä (ks. asia C-38/95, Foods Import, tuomio 12.12.1996, Kok. 1996, s. I-6543, 30 kohta ja em. asia Ilumitrónica, tuomion 56 kohta).

- 63 Nyt esillä olevissa tapauksissa yhteisön riidanalaisen tariffikiintiön käyttöön sovellettavat oikeussäännöt annetaan säädöksissä, jotka koskevat kyseisen kiintiön avaamista ja hallintotapaa ja tällaisen säädöksen soveltamisen yksityiskohdaisia sääntöjä, eli siis asetuksessa N:o 774/94, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2198/95, ja asetuksessa N:o 1431/94. Asetuksen N:o 1431/94, jonka soveltamista ei ole ajallisesti rajoitettu, 1 artiklassa säädetään selvästi, että tuotaessa tämän monivuotisen tariffikiintiön mukaisesti yhteisöön tuotteita on esitettävä tuontitodistus. Lisäksi tämän saman asetuksen 2 artiklassa säädetään vuodeksi 1994 ja sitä seuraaviksi vuosiksi vahvistetun määrän porrastamisesta ja sen 3 ja 4 artiklassa tuontitodistusten hakemisen yksityiskohdista. Tämä säädös ei näin ollen vaikuta monimutkaiselta. Kantajat eivät sitä paitsi ole kiistäneet sitä, että tämä lainsäädäntö on melko yksinkertaista.
- 64 Kantajat väittävät kuitenkin, että sovellettavan lainsäädännön monimutkaisuus on tosiasiaa seurausta komission asetuksesta N:o 1359/95 ja erityisesti siitä seikasta, että tämän asetuksen edellä mainitussa liitteessä 7 olevassa 18. järjestysnumerossa otettiin 1.7.1995 alkaen käyttöön uusi WTO-tariffikiintiö, jossa tulliprosentti on 0, näihin samoihin CN-koodeihin kuuluvan kananlihan 15 500 tonnin suuruiselle määrälle ilman, että siinä olisi viitattu asetukseen N:o 1431/94 ja velvollisuuteen esittää tässä asetuksessa käyttöön otettu tuontitodistus.
- 65 Tältä osin on huomautettava, että asetuksen N:o 1359/95, jolla komissio julkaisi tavaroiden yhdistetystä nimikkeistöstä uuden version, joka tuli voimaan 1.7.1995, edellä mainitussa liitteessä 7 on luettelo WTO-kiintiöistä, jotka toimivaltaiset yhteisön viranomaiset myöntävät. Kuten komissio perustellusti toteaa riidanalaisissa päätöksissä, tätä luetteloa ei missään tapauksessa pidä ymmärtää viittaukseksi siinä mainittuihin kiintiöihin sovellettaviin asetuksiin, koska yhdistettyä nimikkeistöä ja yhteistä tullitariffia koskevissa asetuksissa olevilla viittauksilla tullilainsäädännön muihin oikeussääntöihin on vain toteava merkitys ja koska näillä viittauksilla ei saateta näitä oikeussääntöjä yhteisen tullitariffin osaksi (ks. vastaavasti julkisasiamies Roemerin edellä mainittu ratkaisuehdotus asiassa Schlüter, s. 1169).

- 66 Päinvastoin kuin kantajat väittävät, asetuksella N:o 1359/95 ei näin ollen ole avattu 1.7.1995 alkaen uutta, asetuksella N:o 774/94, sellaisena kuin se on muutettuna, käyttöön otetusta tullietuuskiintiöstä erilliseksi väitettyä tullietuuskiintiötä, vaan asetuksen N:o 1359/95 edellä mainitussa liitteessä 7 yksinkertaisesti mainitaan 15 500 tonnin suuruinen tariffikiintiö, joka lukuun ottamatta asetuksen N:o 774/94 ranskankielistä versiota, jossa virheellisesti viitataan 15 000 tonnin suuruiseen kiintiöön, sisältyi jo kaikkiin muihin tämän asetuksen kieliversioihin ja erityisesti sen saksankieliseen versioon sekä asetuksen N:o 1431/94 liitteeseen I. Tämä sama tullietuuskohteluun oikeuttava kiintiömäärä pysytettiin sittemmin voimassa asetuksella N:o 2198/95 Uruguayn kierroksen neuvottelujen yhteydessä tehdyn sopimuksen, joka tuli voimaan samana päivänä kuin asetus N:o 1359/95, johdosta (ks. tämän asetuksen toinen perustelukappale). On kuitenkin selvää, että tällä viimeksi mainitulla asetuksella ei ole muutettu eikä varsinkaan kumottu asetusta N:o 774/94, sellaisena kuin se on muutettuna, eikä asetusta N:o 1431/94. On näin ollen vaikea ajatella, että kaksi samansuuruisia etuuskohteluun oikeuttavaa yhteisön kiintiötä, jotka koskevat samoja CN-koodeja ja joilla on sama alkuperä, olisi avattu siten, että niillä olisi sama voimaantulopäivä eli päivämäärä 1.7.1995 ja että näistä kiintiöistä ensimmäinen eli asetuksen N:o 774/94, sellaisena kuin se on muutettuna, mukainen kiintiö edellyttäisi tuontitodistuksen esittämistä kun taas jälkimmäinen eli asetuksen N:o 1359/95 mukainen kiintiö ei olisi edellyttänyt kyseisen todistuksen esittämistä.
- 67 Erehdyksen laadun arvioimiseksi on myös otettava huomioon se, että toimivaltaiset tulliviranomaiset eivät ole pysyttäytyneet erehdyksessä vaan ovat korjanneet sen hyvin lyhyessä ajassa eli kuukauden kuluessa erehdyksen tapahtumisesta. Tämän seikan perusteella voidaan siis ajatella, että kyseessä oleva ongelma ei ollut vaikea ratkaista (ks. päinvastoin em. asia *Belovo v. komissio*, tuomion 18 kohta; em. yhdistetyt asiat *Faroe Seafood ym.*, tuomion 7 ja 104 kohta ja em. asia *Ilumitrónica*, tuomion 56—58 kohta).
- 68 Joka tapauksessa on niin, että vaikka oletettaisiin, että asetusta N:o 1359/95 voitaisiin pitää indisiona sovellettavan lainsäädännön tietynlaisesta monimutkaisuudesta, joka on johtanut kantajat harhaan siltä osin kuin kyse on tarpeesta esittää tuontitodistus riidanalaisen kiintiön käyttämiseksi, on tarkasteltava, pystyivätkö kantajat kohtuudella havaitsemaan tämän erehdyksen, kun otetaan

huomioon kantajien alalla hankkima kokemus ja niille tämän tuomion 61 kohdassa mainitun oikeuskäytännön nojalla kuuluva huolellisuusvelvollisuus.

- 69 Asianomaisen toimijan tietyn alan kokemuksen osalta on vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tutkittava, onko kyseistä toimijaa pidettävä ammattimaisena elinkeinonharjoittajana, joka harjoittaa pääasiallisesti tuonti- ja vientitoimintaa, ja oliko tällä jo tiettyä kokemusta kysymyksessä olevien tavaroiden kaupasta (em. asia Deutsche Fernsprecher, tuomion 21 kohta; em. asia Belovo, tuomion 19 kohta; em. asia Hewlett Packard France, tuomion 26 kohta ja asia C-80/89, Behn Verpackungsbedarf, tuomio 28.6.1990, Kok. 1990, s. I-2659, 14 kohta).
- 70 Nyt esillä olevassa tapauksessa ei ole epäilystäkään siitä, että kantajat kuuluvat tähän kokeneiden elinkeinonharjoittajien ryhmään. Kantajat nimittäin ovat Saksan tärkeimpien kananlihantuojien joukossa ja ilmoittavat omaavansa kokemusta siipikarjanlihan kaupasta. Kantajat eivät myöskään kiistä komission väitettä, jonka mukaan kantajat ovat olleet hyvin aktiivisia tällä alalla jo useiden vuosikymmenten ajan.
- 71 Kantajat väittävät kuitenkin, että huolimatta alalla hankkimastaan kokemuksesta niillä oli vain rajoitetusti tietoja kyseistä kiintiötä koskevasta asetuksesta ja että ne eivät näiden tietojen perusteella voineet todeta yhtäältä asetusten N:o 774/94 ja N:o 1431/94 ja toisaalta asetuksella N:o 1359/95 käyttöön otetun yhdistetyn nimikkeistön uuden version välistä yhteyttä. Näin tehdessään kantajat kuitenkin myöntävät tunteneensa kyseistä kiintiötä koskevan lainsäädännön. Koska kantajat yhtäältä olivat jo tehneet vastaavanlaisia toimia ja koska ne näin ollen olivat hankkineet kokemusta kyseisten tavaroiden maahantuonnista, ja koska toisaalta näiden tavaroiden maahantuonti edellytti vuodesta 1994 alkaen tuontitodistuksen esittämistä, on lisäksi katsottava, että kantajat olivat tietoisia siitä, mikä merkitys kyseisellä todistuksella oli näitä tavaroita koskevan monivuotisen tariffikiintiön soveltamiselle.

- 72 Tätä johtopäätöstä, jonka mukaan kantajat eivät ainoastaan kyenneet toteamaan asetusten N:o 774/94 ja N:o 1431/94 sekä asetuksen N:o 1359/95 välistä yhteyttä vaan ne myös tosiasiallisesti olivat todenneet tällaisen yhteyden, vahvistavat ne epäilyt, joita kantajilla tältä osin oli, sekä ne toimet, joihin ne ryhtyivät eri saksalaisten tulliviranomaisten luona vuoden 1994 elokuussa hälventääkseen kyseiset epäilyt ja saadakseen tarkempia tietoja asianomaisen lainsäädännön sisällöstä. Näin ollen ei ole tarpeen määrätä kantajien pyytämästä asian selvittämistoimesta eli siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimissa kuulisi Peter Biegiä ja Caspar von der Cronea kantajilla tällä alalla olevista, vähäisiksi väitettyistä tiedoista.
- 73 Asianomaisen elinkeinonharjoittajan huolellisuuden osalta on todettava, että oikeuskäytännön mukaan taloudellisen toimijan on silloin, kun sillä on epäilyjä sen suhteen, onko tuontitodistus tarpeen tullietuuskohteluun oikeuttavan kiintiön soveltamiseksi, otettava asiasta selvää ja hankittava kaikki mahdolliset lisätiedot varmistaakseen, ovatko sen epäilyt perusteltuja vai eivät (em. asia Deutsche Fernsprecher, tuomion 22 kohta ja em. asia Hewlett Packard France, tuomion 24 kohta).
- 74 Nyt esillä olevassa tapauksessa kantajat väittävät ensinnäkin, että ne ovat toimineet huolellisesti tutkiessaan Saksan käyttötullitariffia, sellaisena kuin se on muutettuna Eilverteilerillä, jossa ei ole mainintaa siitä, että tuontitodistus on esitettävä riidanalaisen tariffikiintiön käyttämiseksi.
- 75 Tältä osin on huomautettava, että hyvin vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisön sovellettavat tariffisäännökset muodostavat siitä lähtien, kun ne on julkaistu Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä, ainoan alaa koskevan positiivisen oikeuden, josta kaikkien katsotaan olevan tietoisia. Saksan käyttötullitariffin kaltainen kansallisten viranomaisten laatima käyttötariffi on näin ollen vain tulliselvitystoimien käsikirja, jolla on yksinomaan ohjaava merkitys. Tästä seuraa, että elinkeinonharjoittajan, jonka toiminta olennaisilta osilta koostuu tavaroiden tuonnista ja viennistä ja jolla jo on tietty kokemus alalta, on varmistuttava asianmukaisia virallisia lehtiä lukemalla suorittamiinsa toimiin

sovellettavasta yhteisön oikeudesta. Tällainen elinkeinonharjoittaja ei näin ollen voi sovellettavan tulliprocentin selvittämiseksi toimia yksinomaan kansallisessa käyttötäariffissa annetun tiedon perusteella (ks. em. asia Binder, tuomion 19 kohta; em. asia Behn Verpackungsbedarf, tuomion 13 ja 14 kohta ja em. asia Hinton & Sons, tuomion 71 kohta).

- 76 Kantajat esittävät tämän jälkeen, että ne ovat toimineet huolellisesti kääntymällä eri tulliviranomaisten puoleen. Kyseiset viranomaiset ovat kantajien mukaan antaneet niille tuontitodistuksen esittämiskaavimuksesta puhelimitse virheellisiä tietoja sekä ennen riidanalaisten tuontien suorittamista että sen jälkeen. Kantajille on näiden tietojen perusteella syntynyt perusteltu luottamus, joka kantajien mukaan on oikeuttanut heidät toimimaan.
- 77 Tämä väite on hylättävä edellä 57—59 esitettyjen seikkojen ja huomautusten perusteella. Erillisenä kysymyksenä siitä, annettiin puhelimitse annetuiksi väitettyjä tietoja tosiasiallisesti vai ei ja mikä näyttöarvo näillä tiedoilla on, on sitä paitsi todettava, että nämä tiedot yksinkertaisesti olisivat tukeneet Eilverteileria: kyseisillä tiedoilla ei myöskään voi olla merkitystä arvioitaessa kantajien velvollisuutta tutustua huolellisesti Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä julkaistuihin asianomaisiin säädöksiin ja hankkia silloin, kun näiden säädösten merkityksestä on epäilyjä, kaikki mahdolliset lisätiedot sen varmistamiseksi, ovatko nämä epäilyt perusteltuja vai eivät.
- 78 On vielä hylättävä väite, jonka mukaan kantajilla ei ollut riittävästi aikaa pyytää toimivaltaisilta viranomaisilta kirjallista selvitystä oikeudellisesta tilanteesta sen vuoksi, että tällaiseen pyyntöön vastaaminen vei paljon aikaa ja että useat siipikarjanliha-alan kiintiöt toimivat ”ensin tullut, ensin palveltu” -säännön mukaisesti.
- 79 Ensinnäkin on nimittäin todettava, että jos ainoastaan sellaisten taloudellisten seikkojen pitäisi ohjata asianomaisten toimijoiden toimintaa, joihin kantajat ovat vedonneet, näiden toimijoiden huolellisuusvelvoite, sellaisena kuin se on määritelty oikeuskäytännössä, menettäisi kokonaan merkityksensä.

- 80 Toiseksi asetuksen N:o 774/94 ja asetuksen N:o 1431/94 asian kannalta merkittävät tuontitodistuksia koskevat säännökset on julkaistu yksi vuosi ennen riidanalaisten tuontien suorittamista, ja ne olivat tällöin sovellettavia. Myös asetus N:o 1359/95 on julkaistu 26.6.1995 eli kolme viikkoa ennen Biegin heinäkuussa 1995 suorittamia riidanalaisia tuonteja ja neljä viikkoa ennen Commonfoodin suorittamia tuonteja. Kantajilla oli siis ennen riidanalaisia tuonteja riittävästi aikaa kääntyä kirjallisesti Saksan toimivaltaisten tulliviranomaisten tai komission puoleen hälventääkseen epäilyjään ja saadakseen selvennystä sovellettavaan lainsäädäntöön. On kuitenkin selvää, että kantajat eivät ole ryhtyneet näihin toimiin ajoissa.
- 81 Kolmanneksi kantajien väitteellä siitä, että vastaus kirjalliseen pyyntöön veisi väistämättäkin paljon aikaa, mikä näin ollen estäisi kantajia noudattamasta ”ensin tullut, ensin palveltu” -järjestelmästä seuraavia määräaikoja, ei ole merkitystä arvioitaessa huolellisuutta, jota kantajien kokeneina elinkeinonharjoittajina olisi pitänyt noudattaa nyt esillä olevassa tapauksessa. Sitä paitsi tämä kantajien väite, joka koskee kirjalliseen pyyntöön annettavan vastauksen viemän ajan pituutta, ei ole osoittautunut paikkansapitäväksi nyt esillä olevassa asiassa. On nimittäin selvää, että kantajien liittotasavallan valtiovarainministeriölle riidanalaisten tuontien suorittamisen jälkeen eli 18.8.1995 lähettämään kirjalliseen pyyntöön vastattiin kirjallisesti neljän päivän kuluttua eli 22.8.1995 päivätyllä edellä mainitulla kirjeellä.
- 82 Näin ollen on katsottava, että kantajat eivät ole noudattaneet sitä huolellisuutta, jota niiden olisi pitänyt noudattaa elinkeinonharjoittajina, joilla on kokemusta kyseisten tavaroiden tuonnin alalta.
- 83 Kaikista edellä esitetyistä huomioista seuraa, että komissio on menetellyt oikein katsoessaan, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa säädetyistä kumulatiivisista edellytyksistä järjestyksessä toinen ei ollut täyttynyt nyt esillä olevassa tapauksessa ja että oli perusteltua kirjata riidanalaisten tuontien tuontitullit jälkikäteen tileihin.

84 Niinpä ensimmäinen kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

Toinen kanneperuste, joka koskee suhteellisuusperiaatteen loukkaamista

Asianosaisten lausumat

- 85 Kantajat esittävät, että riidanalaisissa päätöksissä loukataan suhteellisuusperiaatetta, koska komissio asettaa niissä liian pitkälle meneviä huolellisuusvelvollisuuksia elinkeinonharjoittajille, vaikka komissio itse on laiminlyönyt sen, että se olisi selventänyt oikeudellisen tilanteen pelkällä asetuksessa N:o 1359/95 olevalla viittauksella asetukseen N:o 774/94 ja asetukseen N:o 1431/94.
- 86 Komissio vastaa tähän, että kantajien väite on osittain päällekkäinen asetuksen N:o 1359/95 epäselväksi väitettyä luonnetta koskevan, ensimmäisen kanneperusteen yhteydessä esitetyn väitteen kanssa. Komission mukaan on joka tapauksessa niin, että silloin, kuten nyt esillä olevassa tapauksessa, kun tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamisedellytykset eivät täyty, tuontitullien kirjaaminen jälkikäteen tileihin ei voi merkitä suhteellisuusperiaatteen loukkaamista.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 87 Kun tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamisedellytykset eivät täyty, tuontitullien kirjaaminen jälkikäteen tileihin ei merkitse suhteellisuusperiaatteen loukkaamista (em. asia Faroe Seafood ym., tuomio 115 kohta).

88 Koska tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamisedellytykset eivät täyty nyt esillä olevassa tapauksessa, riidanalaisista tuonneista kannettavien tullien kirjaaminen jälkikäteen tileihin riidanalaisilla päätöksillä ei sellaisenaan voi merkitä suhteellisuusperiaatteen loukkaamista.

89 Tästä seuraa, että toinen kanneperuste on hylättävä.

Kolmas kanneperuste, joka koskee hyvän hallinnon periaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista

Asianosaisten lausumat

90 Kantajat esittävät, että tehdessään riidanalaiset päätökset komissio on loukannut hyvän hallinnon periaatetta ja yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, jotka vahvistetaan yhteisön oikeudessa. Kantajien mukaan riidanalaiset päätökset nimitäin poikkeavat kantajien haitaksi eräästä aiemmasta samankaltaisessa tapauksessa 24.3.2000 tehdystä päätöksestä.

91 Komissio katsoo, että kantajat eivät ole perustelleet hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista koskevaa väitettään, joten se on jätettävä huomiotta.

- 92 Yhdenvertaisen kohtelun tai syrjintäkiellon periaatteen loukkaamisen osalta komissio toteaa, että menettely REC 11/98 ja riidanalaiset menettelyt (REC 4/00 ja 4/01) eivät ole toisiinsa rinnastettavissa. Menettelyssä REC 11/98 tulliviranomaisten erehdys ei muodostunut ainoastaan virheellisen kansallisen tullitariffin julkaisemisesta, vaan myös ja varsinkin siitä, että Ranskan tulliviranomaiset olivat kahden vuoden aikana hyväksyneet erittäin suuren joukon tuonti-ilmoituksia, joissa mainittiin virheellinen tulliprosentti. Niinpä menettelyssä REC 11/98 kyseessä olleen erehdyksen laatu ja kesto sekä kyseessä olleiden tuontien määrät eivät ole rinnastettavissa nyt riidanalaisissa menettelyissä kyseessä oleviin.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 93 Ensiksi on todettava, että hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista koskevaa väitettä ei ole mitenkään perusteltu, joten se on hylättävä.
- 94 Toiseksi on yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamisen osalta muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tämä periaate edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tapauksia ei kohdella eri tavalla, ellei tällaista eroa voida objektiivisesti perustella (ks. asia 283/83, Racke, tuomio 13.11.1984, Kok. 1984, s. 3791, 7 kohta ja asia C-442/00, Fogasa, tuomio 12.12.2002, Kok. 2002, s. I-11915, 32 kohta).
- 95 Nyt esillä olevassa tapauksessa kantajat väittävät, että riidanalaiset päätökset poikkeavat menettelyssä REC 11/98, jonka kantajat väittävät olevan samankal-

tainen nyt esillä olevien menettelyjen kanssa, 24.3.2000 tehdystä aiemmasta päätöksestä, jossa komissio katsoi, ettei tuontitullien kirjaaminen tileihin jälkikäteen ollut perusteltua.

- 96 Kuten komissio on huomauttanut ja ilman, että kantajat olisivat mitenkään kiistäneet tätä kirjallisessa menettelyssä ja istunnossa, menettely REC 11/98 ei kuitenkaan ole rinnastettavissa nyt kyseessä oleviin menettelyihin. Niinpä tämä väite on hylättävä merkityksettömänä.
- 97 Kolmas kanneperuste on näin ollen hylättävä.
- 98 Kaikki edellä esitetyt seikat huomioon ottaen nyt esillä olevat kanteet on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

- 99 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut komission vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(neljäs jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

- 1) Kanteet hylätään.
- 2) Kantajat veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Tiili

Mengozzi

Vilaras

Julistettiin Luxemburgissa 17 päivänä syyskuuta 2003.

H. Jung

V. Tiili

kirjaaja

jaoston puheenjohtaja